

JAUNA DZĪVĪBA CILVĒKĀ

Pierakstījis Makss Zeltmans.

SATURS

AUGŠĀMCĒLUŠAIS	1
Saturs	2
Jēzus dzīvo!	3
Lācara viesnīcā	4
Pie Nikodēma.	4
Dieva pilsētā	5
Betānijā	5
Kur Jēzus kavējas?	6
Rīta lūgšana uz pakalna	7
Pilāts.	9
Marija Magdalēna	13
Roma	15
Kāzas Betānijā	16

Garīgums.lv

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv

E-pasts: garigums@gmail.com

MARKUSA DZIEDNIECĪBAS IESTĀDĒ.

Ceļā no Ēģiptes uz Cezarejas Filipiem virzījās divains gājiens; priekšgalā pāris kamieļu uz kuriem jāja melni, neapbruņoti vīri, tad piekrauti rati un beigās jāja romiešu karavīri.

Šo karavānu vadīja jauns, bet ļoti spēcīgs romietis, kas sēdēja uz arābu ērzeļa.

Viņa seja bija nedaudz saīgusi, jo viņš jau sen gribēja būt sasniedzis mērķi, tomēr nokavēto nevārēja iedzīt.

Viņam bija uzdevums atbraukt uz vecā Markusa dziedināšanas iestādi pēc sava kunga un pavēlnieka, bagāta romiešu lieltirgotāja.

Saule spīdēja karsta un cilvēki un dzīvnieki ilgojās atspirdzinājuma. Ar prieku viņš melnajiem lika saprast, ka beidzot viņi tuvojās mērķim un norādīja uz lielu lauku īpašumu, kas tagad tapa saredzams.

Te viņiem pretī nāca divi jūdi; viņi ziņkārīgi aplūkoja kamieļus un to melnos jātniekus, un jautāja romietim, vai viņi ar visiem tiem cilvēkiem un dzīvniekiem grib nonākt pie vecā Markusa?

Kad viņš to apstiprināja, viens no templešiem zobgalīgi smaidīdams runāja: “Tad jūs nākat tieši laika, jo pie viņiem visa ticība un cienība ir sabrukusi.”

Romietis pārsteigts atbildēja: “Es jūs nesaprotu un no jums negribu neko zināt. Jo es zinu savu mērķi, bet tava seja man saka, ka tu pie šī cilvēku drauga nebiji ar labu nodomu! Tomēr ejat prom no ceļa, lai es uz jums nesadusmojos!”

Viņam atbildēdami ar ar uzkrītoši ļauna prieka žestiem, abi jūdi lēnām turpināja savu ceļu. Romietis apturēja savu zirgu un asi noraudzījās pakaļ, tad ar kājām izdarīja vieglu spiedienu savam ērzelim un ātrākā galopā pēkšņi jāja citiem pa priekšu uz dziedinātavu.

“Vai viss ir labi?” — viņš tūlīt jautāja Markusa dēlam, kas viņu sveicināja. “Man ir sajūta, ka jūsu miers vai īpašums ir briesmās!”

“Tā ir, kā tu saki,” uzrunātais atbildēja, “tomēr nāc un skaties pats, mans tēvs ir lielajā dzīvojamajā istabā.”

Jaunais romietis nodeva klātpiesteigušamies kalpam zirgu un gāja pie vecā Markusa, kas viņu jau bija pamanījis un nu ārkārtīgi sirsnīgi sveicināja.

“Mani ļaudis tūlīt var būt šeit,” runāja Ursus, romietis. “Bet kas šeit ir noticis? Es sastapu divus jūdus, kuru izsauciens man šķita nenozīmīgam neko labu, tāpēc mana steiga!”

“Mans draugs un jaunais brāli,” noraizējies atbildēja Markuss, “jā, man nesen nodeva ziņu, ka Jeruzalemē jānotiek kam neizsakāmam, tomēr vēl nogaidam, līdz uzzinām ko tuvāku. Protams, abu jūdu priesteru izturēšanās man liek baidīties no ļaunākā. Bet viens ir drošs, bez mūsu Kunga un Meistara gribas tomēr nekas nevar notikt!” — viņš pats sevi mierināja. “Es pat tavu atnākšanu gribu pavēstīt Demetrijam, un tad kopīgi par to parunājam.”

Markuss un Ursus gāja ārā. Tad viņiem pretī nāca kāds kalps un pieteica karavānas jau drīzo ierašanos. Markuss deva nepieciešamos rīkojumus zirgus un kamieļus labi novietot stallī, bet ļaudis nodot viņa vecākā dēla aizgādībā.

“Nāc un atsvaidzinies, pieņem vēsu peldi!”, viņš teica Ursus. “Pa to laiku es gribu tevi pieteikt tavam kungam.” Un Ursus, kas jau pazina plašo īpašumu, ar vieglu sveicienu aizgāja.

Vecais Markuss nu devās lejā lielajā atpūtas zālē, kur patīkami atpūtās daudzi slimnieki. Ar draudzīgu sveicienu viņš gāja viņiem garām un tad uzsauca romiešu lieltirgotājam Demetrijam: “Nupat ieradās Ursus ar savu karavānu, tomēr es nācu pats tevi atvest.”

“Mans mīļais draugs”, Demetrija laipni atbildēja, “kad es redzēju tevi nākam, es sevī jutu, ka tev ir bēdas. Jo tādas ēnas es tavā sejā nekad vēl neredzēju! Vai tas skar Ursusu, tā kā tu pats nāci pie manis, jeb tev ir slepenas dvēseles sāpes?”

“Ja tās būtu tikai raizes,” Markuss atbildēja, “tad es zinātu, kur iet; bet pēdējās stundās man personīgi nodeva ko briesmīgu, un tas satricināja visu manu esamību. Tomēr nāc kopā ar mani lielajā ēdamistabā, es Ursusam liku tur nākt, un tur savā starpā to pārrunājam.”

Romiešu lieltirgotājs vēl jautāja: “Markus, kas ir noticis? Bet tu tomēr labāk kā es zini, kas visā notiekošā ir lielākais palīgs!”

“Mīļais draugs,” Markuss klusi teica, “ir nepieciešams, ka mēs kopīgi par to apspriežamies, jo šeit nav runa par mums, bet gan par Jēzu!”

Klusēdami abi gāja mājā; lielajā istabā divas Markusa meitas atnācējiem klāja uz galdiem maizi un

vīnu. Abi draugi neko nerunājot apsēdās. Bet kapteinim paziņoja, ka ar viņu gribot runāt kāds draugs no Cezarejas, un tā Demetrijs kādu laiku palika viens.

Vispirms tika pārrunāti dažādi darījumi, līdz nāca Markuss un dziļām sāpēm sejā runāja: “Ak, draugi, mani draugi! Nupat es vēlreiz uzzināju: Mūsu drauga Jēzus vairs nav! Jau tie abi priesteri zobgalīgā veidā man to paziņoja! Viņu Jeruzalemē piesituši krustā! Tomēr es nevarēju viņiem ticēt, domā-dams ka tie ir nekaunīgi tempļa meli. Bet tagad man vēlreiz pavēstīja: Jēzus ir miris!”

Ursus šausmās uzleca kājās, tikai tagad viņam kļuva skaidrs templiešu skats! Viņš sauca: “Niespē-jami! — Jēzu! — Tie var būt tikai tempļa meli! Vai templiešu nekrietnība un ļaunums patiesi ir tik liels, ka viņi neapstājas pat labākā cilvēka priekšā? Ak, mani draugi! Es nekad nevarētu ticēt, ka ar dievišķu spēku apbruņots cilvēks pakļaujas demoniskai varai!”

Markuss dedzīgi runāja: “Es gribētu, ka tev būtu taisnība! Bet tas rūgtākais pie tam ir ka gandrīz vajag ticēt: Tam tomēr vajag būt Viņa svētai gribai! — Tomēr, lai visas šīs smagās šaubas novērstu, es gribu uz Betāniju sūtīt sūtņi, tur pie Lācara mēs uzzināsim tīru patiesību!”

“Tad es gribētu līdz,” sauc Ursus, “un vēl šodien, lai mums ir skaidrība par Jēzus likteni.”

Markuss viņu nomierināja un teica: “Brāli, par Jēzus likteni mēs varam neraizēties! Jo Viņš ir tas Kungs! Viņa roka sniedzas tālāk kā mūsu domas! Bet mēs esam ļoti īsredzīgi, un tā tikai mana vājība varēja mani uzveikt. No Viņa vārdiem man vajadzēja zināt: “Bez Viņa upura mēs paliekam neatpestīti! Tikai Viņa atpestīšanas upurim mums jānodrošina nenojaustas iespējas brīvai Dieva-dzīvei!”

Sāpīgi Ursus sauca: “Bet tu nenojaut, kas caur to mani salūzt, tā kā nu man netiek atkal vēlēts Met-sru redzēt un runāt! Mans laipnais kungs un tēvišķais draugs tev šeit apliecinās, ar kādām ilgām es stei-dzos uz šejieni, lai iepazītu To, kas manam draugam parādījis tādu milzīgu labdarību. Tagad Viņam jābūt mirušam? Es to nevaru saskaņot ar Viņa zināšanām, Viņa dievišķajiem spēkiem! Tāpēc es lūdzu atvaļinājumu doties uz Betāniju, lai tur pārlicinātos!”

Demetrijs apdomīgi teica: “Draugi, nogaidam vēl līdz rītam! Ja nekas nenoskaidrosies, es pats tevi lūgtu ceļot uz Betāniju, lai mēs uzzinātu patiesību. Vispār šodien ir sabats, un tas sadusmotu, ja tu ar dažiem pavadoņiem zirgos parādi tik maz cieņu jūdu sabata priekšā.”

“Mani draugi,” Markuss atbildēja, “Atstāj man šīs rūpes! Man ir divi dēli, kuriem ir zināms viss, kas attiecas uz templi, un viņi mums pavēstīs visu, ko mēs vēlētos zināt. Bet, ja pretēji gaidītam, tā tomēr būtu īstenība, tad mēs visi ceļotu uz Betāniju, lai uzzinātu, kā tas varēja notikt!”

“Markus, kāpēc tu nerēķinies ar Lācaramilestību?” iebilda Demetriuss, “Vai tu nepadomā, ka, ja ar Kungu būtu noticis, kas tik ārkārtējs, Lācars savus brāļus neatstātu nezināšanā? Tāpēc tomēr nogaidam līdz rītam!”

Ursus nu Markusam lūdza paskaidrot par tiem templiešiem, kuri īsi pirms viņa ierašanās bija šeit pie viņa. Markus labprāt atbildēja: “Man starptempliešiem gan ir dažs labs draugs, betkopš dažām die-nām atkal ir notikusi apmaiņa, kas mums atveda divus svešus priesterus. Neskatoties uz saullēktu pirms divām stundām, viņi nāca manā mītnē un pieprasīja, ka visiem šeit klātesošajiem jūdiem atkal jāpievie-nojas templim. Jo viņi teica, ka esot pierādīts, ka Nācarietis bija Belcebula kalps. Beidzot esot izdevies viņu sagrābt un ar romiešu palīdzību Viņam dot Viņa labi nopelnīto algu. Nākamās paaudzes pateiksies templim un Jehovas kalpiem! “Ko tas nozīmē?” es jautāju, ”Jūs esat Nācarieti nonāvējuši? Jūs, kas gribat būt dieva kalpi, palaižat rokas pie Svaidītā? es jums neticu! Jo pirms jūs nonāktu pie tā, likt rokas pie svaidītā, jūs tiktu iznīcināti!”

Bet ar ļaunu prieku viņi man atbildēja: “Pavisam nē! Jo templis jau to dienu, kad Jēzus nomira pie krusta, svin kā svētku dienu. Bet mums ir prieks šo ziņu pavēstīt visiem tiem, kas ticēja, ka Viņš esot Dieva Dēls! Ar jūsu Jēzu nu ir cauri; templis sevi parādīja kā stīprāko. Bet tā kā tas nu ir garām ar jūsu Nācarieti, tā vajag būt arī ar Viņa Mācību! Tāpēc mēs esam šeit un klātesošajiem jūdiem pieprasām res-pektēt tempļa pavēli.”

“Ne tālāk,” es sašutis saucu, “pirmkārt, tas vēl nav pierādīts, un otrkārt es esmu ķeizara pavalst-nieks, apgādāts ar dažām labām tiesībām.

Ja jūs vēlreiz mēģināsiet, šeit manā mītnē vai starp maniem slimniekiem un viesiem pārstāvēt tempļa intereses, es likšu jūs apcietināt un likt važās!” Nu viņi gan vairs neko neteica, bet dūsmās deg-dami atstāja manu māju; bet es tomēr īsti nezināju vai viņu runa ir kas patiess.”

Tomēr, lai notiek kas notikdams, viss, ko es no Viņa esmu saņēmis (laicīgos un garīgos dārgumus), paliek mans īpašums! Jēzus paliek mans Palīgs, mans Pestītājs! Un, ja šīs sāpes mani gandrīz nospiež

pie zemes, tas tomēr neatceļ faktu, ka par visu, kas es esmu un kas ir mans, es pateicos tikai Viņam.

Visiem, kas šeit saņēma palīdzību un atbrīvošanu no savām ciešanām, tomēr vajag pateikties tam apstāklim, ka tikai Kungs ar savu brīnumspēku radījis šo dziedinatavu. Cik ilgi es vēl varu runāt, es skatī aplecināšu: Viņš ir mūsu Glābējs, mūsu Palīgs katrā nelaimē! Kur mēs savā cilvēciskā vairs nezinājām padoma, brīnumainā veidā Kungs mums palīdzēja. Tāpēc vai Viņš dzīvo, vai, nē - cik ilgi es šeit dzīvoju, es gribu rūpēties, lai nezūd Viņa Gars.

3.

Markus piecēlās un gāja ārā un abi romieši alika vieni.

Vīlies Ursus teica: "Kungs un brāli! Ar kādām lielām cerībām es ceļoju uz šejieni, lai beidzot arī skatītu To, par ko visā pasaulē jau izplatās vēsts. Un nu Viņa vairs neesot? - Ko tad nu līdzējušas manas cerības un ilgas, ja tās paliek un mūžam paliks nepiepildītas. Jo tā ir varena starpība, vai man par Jēzu irrokā taustāms pierādījums, vai tikai pieņēmums. Caur šo viņa nāvi visas manas cerības ir sagrautas!"

Mierinādams Demetriuss runāja: "Šeit mēs stāvam varenas mīklas priekšā. Viss, ko tu šeit redzi, ir lielā Meistara Jēzus darbs! Cik daudz slimnieki apmeklēja šo lauku īpašumu, lai savās slimībās atrastu dziedināšanu, un es nezinu, ka viens vienīgs būtu aizgājis neapmierināts, un tas kaut arī Meistars pats nebija klātesošs.

Šajos mēnešos, kad es biju šeit, es iepazīnu daudzus, kas arī nebija redzējuši Meistaru. Bet ticība viņam un zināšana, ka šis avots ir Viņa darbs, jau rada šo brīnumu! Ja pretēji gaidītajam, ziņa par Viņa nāvi apstiprināsies, tad mana ticība tomēr paliek nesatricināma. Viņš ir tas Kungs, un vienīgi Viņš paliek mana cerība! Arī tas, ko es šodien pie Viņa vēl nesaprotu, reiz noteikti atradīs izskaidrojumu!"

Padomādams Ursus runāja: "Es gan saprotu to ticību, kuri šeit varēja baudīt šo viņa darba radīto svētību! Tomēr es par Viņu drīkstēju tikai dzirdēt, un arī ticēju Viņam. Tā ka manā sirdī Viņa Mācībai, kas tik ļoti pārsniedza visas citas zināšanas par dzīvības mērķi, vārti stāvēja atvērti! kAd es drīkstēju tevi šeit vest, es sadraudzējos ar veco Markusu, viņa nobriedušām pieredzēm un pirmām kārtām viņa dzīvā līdzjūtība pret visiem cilvēkiem manī radīja šīs sevišķās simpātijas pret viņu un pēc neilga laika mēs bijām kā divi brāļi. Bet viņa brīnumainie stāstījumi par Jēzu manī modināja lielas ilgas arī iepazīt Jēzu! - Tomēr pienākums prasa paklausību! Tavas pavēles veda mani tālāk un Grieķiju un Arābiju, tomēr nu beidzot pie mana cerību mērķa, man jauzin - Jēzus esot miris! Kāpēc es tik ļoti alku būt šei? Es gan vēl esmu jauns cilvēks un vēl var dažs kas notikt, kas man atkal dotu mieru, bet rī vilšanās ir rūgtākais, ko dzīvē esmu pieredzējis!"

Demetrius mēģināja viņu nomierināt un runāja: "Ursus, mans dēls! Tu par šo lietu spried pārāk cilvēciski un sagādā sev nevajadzīgas sāpes! Es to visu jau uzskatu ar citām acīm, tā kā Jēzus tomēr bija Meistars, kas varēja radīt lietas, kas pastāv ilgāk kā cilvēka dzīve un ar to arī vienmēr var dot pamatu, par Viņu runāt! Tomēr ne tas ir pārākais pie Viņa, bet gan Viņa vārdi, Viņa mācība par mūžīgām patiesībām! Debesu augsti tā paceļas pāri visām mums zināmajām filozofijām! Viņa vārdi ir tas brīnums, kas tā var aplaimot sirdi! Un, ja arī es personīgi nevarētu Viņu dzirdēt, tad tomēr jau citu atstāstījumi par Viņu dara mani svētlaimīgu. Nepagāja gandrīz ne nedēļa, kad mēs par Jēzu neuzzinājām kaut ko jaunu, un, kad par Viņu bija runa, visi jutās laimīgi! Jā, es ticu, ja atkal nāku kāds un kaut ko pastāstīts par Viņu, tas arī šodien mani brīnumaini iepriecinātu!"

Ursuss domīgi jautāja: "Bet kā tas nāk, ka es nekļuvu laimīgs un apmierināts, ja es par Dziednieku ko dzirdēju, bet gan tikai vienmēr lielākām ilgām alku Viņu tikai reizi viņu redzēt un runāt? Te mums vajadzēs pajautāt Markusam!" teica Demetrisuss, "Bet es ticu, ka mums atkal ir jauni viesi, jo pagalmā ir tik dzīvi."

Ursuss caur logu skatījās pagalmā un redzēja, ka no ratiem izkāpa divas sievietes un divi vīrieši, Markusa dēli viņiem palīdzēja, jo viņi bija slimi.

"Vai tad šeit uz peldētavu nāk tik daudz slimnieku?" Ursuss jautāja savam kungam, un viņš atbildēja: "Jā, Ursus, ļoti daudzi! Un tikai tagad tā īsti zinu, cik daudz bēdu ir pasaulē. Mūsu darbošanās mums neatstāj laiku paskatīties visapkārt uz mūsu līdzcilvēkiem, bet šie pēdējie mēneši man rādīja, kādiem mums nav jābūt. Šī peldētava ir liela svētība cilvēkiem! Jā, tā ir dumbūlta laime, laime miesai un laime dvēdelei, jo neviens neaiziet no šejienes, kas nepaņem līdzī pārliecību: Tas viss ir Jēzus darbs! Tāpēc šajās dienās atver savas acis un ausis, bet vēl vairāk sirdi! Tad tas, ko tu šodien uzskati par nelaimi, tev vēl kļūs patiesa laime!"

Vecais Markuss bija pārliecinājies, ka viņa viesi Demetriusa karavāna bija labi novietoti, un tad jau arī nāca jauni viesi, pie tam vēl sabatā, tātad ne jūdi. Viņš svešiniekus sirsnīgi sveicināja Jēzus tā Kunga vārdā. Viņi asarām acīs pateicās, un viens no viņiem runāja: “Markuss! Tu, lielā Jēzus uzticamais draugs, kuru mēs diemžēl vēl nepazīstam, bet atzīstam! Mums vajadzēja nākt pie tevis tavā dziedniecības iestādē, jo mūsu locekļu sāpes mums laupa dažu labu priecīgu stundu. Caur mūsu draugiem mēs uzzinājām, ka caur Jēzus brīnumspēku šeit esot viens avots, kas visiem slimiem un gaudeniem palīdz un izdziedina.”

Markuss draudzīgi atbildēja: “Ja jums ir īsta ticība un pašlīdzība uz patieso dievu, tad jums tiek palīdzēti! Bet vispirms parūpējieties, lai jūs tiek labi novietoti, jo mājās ir daudz jūsu. Bet nu es vēlētos zināt, kas jūs esat un no kurienes nākat?”

Tad viens atbildēja: “Mēs esam divi draugi, te Gregors ar savu sievu, un es esmu Filips arī ar savu sievu. Mēs nākam no Damaskas, un esam tirgotāji.”

“Esat sirsnīgi sveicināti manā mājā,” teica Markuss, “un jūtaties kā mājās.”

4.

Tad Markuss atkal gāja pie saviem romiešu draugiem un pastāstīja: “Tikko no Damaskas atkal nāca četri svešinieki, arī tirgotāji kā tu, mans brāli Demetriuss. Šajās dienās, kamēr tu vēl esi te, es viņus sevišķi iesaku ravai mīlestībai un rūpēm, jo tu zini, es vēl neesmu atguvis iekšēju moeru dēļ ziņām par Meistaru. Ja tikai būtu īsta skaidrība! Es vēlētos iet uz pilsētu; varbūt tur es par to uzzinātu vairāk.”

Demetriuss runāja: “Tad es eju tev līdz! Jo manam Ursusam ar saviem ļaudīm vēk dažkas pārrunājams, un līdz saules rietam mēs noteikti atkal esam atpakaļ.”

Abi nu gāja uz pilsētu pie kāda draudzīga priestera, tomēr viņi uzzināja, ka viņš esot aizsūtīts uz Jeruzalemi, tādēļ, ka Jēzus no Nāceretes tika notiesāts uz nāvi. Klusēdami viņi gāja tālāk pie kāda cita drauga, tomēr viņš nebija skaidrībā kā viņi paši. Tātad viņi drīz atkal bija atpakaļ, un Demetriuss jautāja: “Brāli, vai tas bija pareizi, ka mes uzņēmāmies pūles iet uz Cezareju? Vai Jēzus mums nedotu kādu zīmi, no kā mēs varētu saskatīt patiesību? Man liekas, ka mēs rikojamies kā divi neticīgi.”

Domīgi Markuss atbildēja: “Tev varbūt ir taisnība, bet ko visu nedara, lai iegūtu skaidrību? Kungs gan absolīti nēd par kaut ko neatstāt neskaidrībā, ja arī Viņš nav klātesošs! Pretēji, tādēļ mums būtu jāklūst tikai vēl apzinīgākiem un drošākiem! Jo viņa mīlestības Gars mūsu domas piepildīs ar skaidrību no augšas! -”

Demetriuss tam dzīvi piebalsoja: “Redzi, brāli Markuss, tagad tu runā pareizi! Viņa mīlestības Gars mūs piepildīs ar skaidrību un tikai ar šo skaidrību mēs varam pārvarēt visu, ko dievišķais mūsos vēl novilcina! Man liekas, ka tu baidies par Kungu, kaut gan tavi vārdi skan citādi; bet papildus reiz tavu cilvēcisko vājumu pārvarēt ar Viņa skaidrības spēku! Tad visā notiekošajā tu saglabāsi mieru un arī taviem viesiem un apkopjamajiem būs īsts mājas tēvs. Redzi, Jēzus Mācība man bija kā vēsts no debesīm! Un cerība uz brīvu, priecīgu un mūžīgu esanību man vairs neļauj domāt ko zemisku vai savtīgu! Un tā man vajag atzīt - caur Jēzu es savu dzīvi iepazīnu pavisam citā gaismā! Redzi, kas izejot no Sevis varēja attīstīt tādu gudrību un ar savas gribas spēku mūsu priekšā nolikt tādas brīnumdarbus, par Viņu man nav bailes, arī ja Viņš grib iet nāvē. Protams, ka šķiršanās dara sāpes! Bet vai Viņa Gars savējos nevarētu atkal uzmundrināt? Jo mēs Viņam ticam, arī Viņa vēstījumam par mūžīgu dzīvību! - Un šī dzīvība tomēr stāv pāri visai nāvei! Šai Viņa dzīvībai jāzina visa nāve!”

Markus savu draugu pārsteigts uzlūkoja un apbrīnodams domīgi teica: “Ir lielākās pūles jums svešiniekiem ieskaidrot patiesu jēdzienu par Dievu! Un tagad esi vairāk draugs un brālis; tu kļūsi mums paties priesteris! Tavi vārdi darīja man labu. Nekad neaizmirsīsim, ko kungs mums darīja!”

Bet Demetriuss viņam atbildēja: “Jūs vienētr runājat par to, ko Kungs jums darīja! Bet daudz svarīgāk man ir arī, kas nu man jā dara? Ja Jēzus no šīs zemes būtu aizgājis brīvprātīgi, tad mēs tomēr nedrīkstam justies tik saktriekti, ka kļūstam bezdarbīgi. Tā iepretīm Viņam būtu slika pateicība, ja Viņa piekritēji tikai sēro un karalauku atstāj Viņa mācības ienaidniekiem. Mums vajag iet Viņa pēdās un palīdzēt visiem patiesību meklējošiem cilvēkiem arī iepazīt Jēzu un Viņa Mācību.”

“Mans brāli Demetriuss, tu runāji patiesību!” atbildēja Markuss, “Tavi vārdi manai dvēselei atkal dod līdzsvaru un jaunu drosmi liecināt par Viņu! Bet padomā, tagad es pēkšņi esmu pārliecināts par to, ka Viņa miršana ir īstenība! Jā, tikai tagad es saprotu Viņa iepriekšējos norādījumus par to. Bet kā to uzņems mūsu mājas iedzīvotāji un visi slimnieki? Ja es tikai zinātu, vai to vēl jānoklusē?”

Demetriuss atbildēja:” Brāli, brāli! Ja arī Jēzus ir miris, tad man Viņš vēl vienmēr paliek tas pats! Jo Viņa darbi un Viņa Gars turpina dzīvot! Cik bieži tu esi slavējis Viņa mīlestību un Viņa līdzcietību, ka visos mūs kļuva dzīva liela vēlēšanās: ak, Kungs nāc tomēr arī pie mums! Ja mēs šeit būtu kaut ko nožēlojuši, tad tas būtu tikai tas, ka neesam Viņu redzējuši un ar Viņu runājuši! Tomēr arī to pārvarējām, tā kā Viņa mīlestība un Viņa līdzcietība mums atdeva veselību, pie kam Viņš radīja šo avotu! Mums no Viņa nevajag vairāk kā zināt: Šeit Kungs un Meistars Sev radīja pieminekli, ko nevar iznīcināt ne Viņa ienaidnieki, ne Viņa nāve. Tāpēc, mīļais Markuss, pierādi visiem, ka tav ticība Jēzum un tava mīlestība uz Viņu ir palikus tā pati! Bet cik daudz es tagad jau iemācījos un arī manī sajutu, ka būt Viņa Gara apkarotam nozīmē lielu laimi! caur to es sevī jūtu pavisma jaunu dzīvību, kas līdz tam man vēl bija nepazīstama!”

“Mans mīļais draugs un brāli, “ atbildēja Markuss, “cik labi, ka tu esi šeit un vari spēcīnāt, kas manī kļuvis vājš! Nu es jau jūtu, ka manī grib izaugt jauns prieks un spēcina manu dvēseli kalpot maniem brāļiem. Jā, es zem kājām atkal jūtu stingru pamatu un neko vairs nebaidos.”

Demetriuss nopietni atbildēja:” Tad, cik ilgi es vēl esmu šeit, vienoti viens otram palīdzam! Jo es baidos - tu vēl atradīsies sarežģītā situācijā. Templiei neatstās neizmeģinātu neko, lai mūsos nesatricinātu ticību mūsu Jēzum!” - Klusēdami viņi nogāja īsos ceļus atpakaļ, un drīz viņi atkal nonāca mājās.

5.

Ursus ar nepacietību sagaidīja abus draugus, kad viņu sejās neredzēja neko skumju vai sāpīgu, viņš tūlīt prasīja, ko viņi ir uzzinājuši.

Demetriuss diezgan izvairīgi atbildēja:” Mans draugs, mēs neuzzinājām neko, kas kas satricina mūsu ticību un pašlūgību uz Jēzu! Cezārijā viņi tāpat ir nezinašanās kā bijām mēs. Bet nu mēs zinām, ka Meistars dzīvo, tā kā tāds Gars tomēr nevar mirt!” -

Jaunais romietis neticīgi uzlūkoja savvu kungu, jo šie vārdi viņam šķita pilnīgi nesaprotami. Tad Demetriuss runāja tālāk:”Tu esi pārsteigtas par maniem vārdiem, un tomēr tie nāk no manas sirds, kas ir pilna pašlūgības un uzticības. Tomēr nesteigsimies priekšā mājastēvam, viņš visiem atradīs pareizos vārdus.”

Abi Markusa dēli sagādīja savu tēvu, jo bija pienācis laiks kopējam mielastam lielajā ēdamzālē. Visi priecīgu sirdi viens ar otru sasveicinājās. Tie četri jaunatnācēji tika ar visiem iepazīstināti, un Markuss lūdza Demetriusu par abiem tirgotājiem uzņemties sevišķu gādību. Pēc īsiem lūgšanas vārdiem sāka ēst, Demetriuss ar Filipu un Gregoru sarunājās par darījumiem līdz mielasta vidā atskanēja Jēzus vārds. Un it kā šis vārds panāktu slepenu pievilksanas spēku, visi skatījās uz runātāju, cienijamo sirmgalvi Jeremiju, un kad viņš manīja, ka visu acis vērstas uz viņu, viņš runāja tālāk!

“Jā, runa ir par Jēzu, Meistaru! Viņš savā lielā mīlestībā visiem slimniekiem radīja šo cerības māju. Cerot uz izveseļošanas, arī es atnācu šeit, tā kā man iepriekš nebija drosmes griezties tieši pie Viņa, lai vienīgi viņam pateicība! Tagad es esmu tiktāl vesels, ka drīz varu panākt, ko līdz šim neizdarīju. Tiklīdz es no šejienes šķiros, mans pirmais gājiens būs apmeklēt lielo Meistaru un Dziednieku un Viņam izteikt savu pateicību!”

“Mans draugs un brāli Jerebij,” atbildēja Markuss, “ja tu visā nopietnībā gribi pateikties lielajam Dziedniekam, tad nav vajadzības pūlēties Viņu uzmeklēt, bet gan katrs cilvēks sirds iekšienē var stāties ar Viņu dzīvā savienībā, kādu klusu ceļu Jēzus mums bieži norādīja. Tāpēc Meistars mums teica pārliecinošus vārdus: Pateicieties jūsu sirdīs un ar sirdi. Bet, ja jūs gribat nest Man preti mīlestību, tad ar jums vienmēr, lai ir jūsu brāļi un nabagie, kuriem ļoti vajaga jūsu mīlestību!” -

“Mīļie draugi un mājnieki,” Markuss dedzīgi runājtālāk, “smagu sirdi es tagad jūtu pienākumu jums pavēstīt — mūsu labais Dziednieks Jēzus vairs nav starp mums! Jā, caur nāvi Viņš ir mums atņemts!” Tad viņš vēl piemetināja: “V

ienīgi Kungs zina visas lietas! Viņš atradīs līdzekļus un ceļus mums vēl tālāk izskaidrot, lai šaubas un bailes nesatricina mūsu ticību Viņam.”

Kā sastinguši visi klātesošie klusēdami skatījās uz Markusu, līdz lūdza atsevišķu un tuvāku paskaidrojumu, kā tas varēja notikt? —

Bet Markuss runāja: “Mīļie brāļi, uzklausiet mani! Arī mums vēl nav pareizākas informācijas! Šodien divi templieši man atnesa šo tikko ticamo vēsti, bet acīm redzot tikai, lai mūsu sirdīm laupīu mieru! Un tāpēc sākumā es nevarēju to noturēt par patiesību! Bet es meklēju savā sirdī, tad es atradu, ka

tā tomēr var būt patiesība! Jo Meistars man reiz teica svarīgus vārdus: Lai mērs kļūtu pilns, Man vajag panest ļaunāko, citādi cilvēce nevar tikt izglābta!” Ak draugi, cik arī neaptverams šis notikums sākumā mums var likties, aiz tā es tomēr jūtu Dieva gribu, kurai Meistars vienmēr pakļāvās! Tāpēc, mīļie brāļi, pazemībā pakļaujamies arī mēs šai pāri visu diženai Dieva gribai, un mūsu sirdīs lai atkal ienāk Viņa miers.”

Visi bija iekšēji satriekti un klusi. tad Demetriuss juta, ka viņu caurstrāvotu kas svēts, kas kā uz-
mundrinuoša gaisma radīja viņā pilnīgu skaidrību. Un starodams pilns dzīvības viņš izsaucās:”Mani draugi, es tagad sevī jūtu: visas bailes vēl pārvērtīsies priekā! Jo redzat: Pie Jēzus varenās darbības pie mums slimniekiem tomēr bija vienalga vai Viņš bija klāt, vai, nē! Un tāpat Viņam būs arī tagad, vai Viņš ir cilvēks, vai vairs nē! tas tikai mums bija svarīgi, ka Viņš kā cilvēks staigāja starp mums, lai mēs ar saviem jutekļiem varētu Viņu redzēt un dzirdēt! Vai mūsu draugs Markuss mums nestāstīja, ka šajā mājā redzamā cilvēka formā reiz staigāja eņģelis, un tas pēc Jēzus gribas?

